

Med Hensyn til Valgmandsvalgene til Landstinget har der fra nogle Sider været Ønske om at komme til større Valgmandskredse, f. Eks. Folketingskredsene, hvorved bl. a. Antallet af Valgmænd kunde indskrænkes. Fra anden Side har man imidlertid stærkt holdt paa, at Valgmandsvalgene foregaar i Kommunerne, og man har ønsket yderligere at understøtte dette ved at lade *hver* Kommunes Landstingsvælgere for sig vælge deres Valgmænd, idet dog Forholdstalsvalget gøres effektivt derved, at ingen Kommune vælger mindre end 3 Valgmænd. Man er sluttelig enedes om denne Ordning, hvortil Ændringsforslagene under Nr. 35, 36 og 40 sigter. For at formindske Ulempen ved det store Antal Valgmænd stilles Forslag om at benytte samme Forholdstalsvalgmaade ved det endelige Landstingsvalg som ved Valgmandsvalgene, idet dog et betydeligt Mindretal af Udvalget vilde have foretrukket at blive ved Lovforslagets Bestemmelse (Ændringsforslag Nr. 45 og 46).

Ændringsforslaget under Nr. 48 tilsigter at give Hovedstadens Valgkredse særlige Navne.

Et *Mindretal* (J. Sørensen) nærer den Opfattelse, at en Forøgelse af Folketingsmandaternes Antal til 140 vil være meget uheldig. Rent bortset fra, at det neppe er et af Befolkningen næret Ønske, og at det vil forøge Udgifterne til Rigsdagen, ligger Ulempen særlig i, at Forhandlingen mulig vil antage Dimensioner, der vil sløve Befolkningens Interesse for Rigsdagen og dens Arbejde, medens paa den anden Side — dersom Folketinget i saa Tilfælde af praktiske Hensyn vil omlægge sin Arbejdsmetode, saa det væsentlig eller udelukkende bliver Ordførerne for de forskellige Partier, der taler — den Friskhed, der ligger i, at nye Impulser kan bringes frem af Medlemmer, som ikke tilhører Ordførernes Kreds, vil ophøre eller formindskes.

Efter at Kommuneafstemningen er indført, vil Ulemperne ved en Valgkreds-omlægning neppe føles i nogen nævnevæ-

dig Grad af Befolkningen, selv om man foretager nogen Indskrænkning af Valgkredsenes Antal, idet selv et noget formindsket Antal Valgkredse fremdeles vil give Befolkningen Lejlighed til at faa den sikkert almindeligt ønskede Lokalrepræsentation. Mindretallet, der i øvrigt i Hovedtrækkene har ønsket at følge den af „Grundlovsparterne“ vedtagne Fællesindstilling og sammen med Flertallet stiller en Del Ændringsforslag, har imidlertid ikke kunnet faa Lejlighed til at tage alvorlig Stilling til ovennævnte Spørgsmaal, idet et fra socialdemokratisk Side stillet Underændringsforslag, gaaende ud paa et noget mindre Antal Mandater end 140, blev taget tilbage af Forslagsstilleren, inden det havde været underkastet en alvorlig Drøftelse, og Tiden ikke har tilladt Mindretallet at stille selvstændigt Ændringsforslag desangaaende.

Mindretallet finder ligeledes, at den foreslaaede Suppleringsmaade vil virke uheldigt, idet adskillige Valgkredse vil faa to Folketingsmænd, der paa en Maade begge bliver kredsvalgt, idet Betingelsen for, at den ene Folketingsmand indehaver Suppleringsmandatet, netop er det store Mindretal, han har opnaaet i Kredsen. Dette vil sikkert medføre, at de Vælgere, der har stemt paa ham, ogsaa vil betragte ham som deres Lokalrepræsentant. Indehaveren af Suppleringsmandatet vil desuden drives til et hidsigt Agitationsarbejde for næste Gang at blive valgt i første Omgang (kredsvalgt).

Ovennævnte Forhold vil medføre en stærk baade personlig og lokal Konkurrence mellem de to Folketingsmænd fra samme Kreds, en Konkurrence, der vil virke generende for begge Parter og neppe heller højne Rigsdagens Arbejde.

Mindretallet mener derfor, det havde været heldigere, om Suppleringen foretoges efter Valget af de Partier, der har Krav paa flere Mandater. Derved vilde der ogsaa kunne aabnes nogen Mulighed for at faa et mindre Antal Folketingsmandater, idet en Ordning med et formindsket Antal Enkeltmandskredse kunde tænkes at blive